

[Strona Główna](#) > ... > [Wyszukiwanie Przedstawicieli Zawodów Prawniczych](#) > [Rodzaje Zawodów Prawniczych](#) Luxembourg

Rodzaje zawodów prawniczych

Autor treści:
Luksemburg

Luksemburg

W tej części przedstawiono w skrócie informacje na temat poszczególnych zawodów prawniczych.

Zawody prawnicze – wprowadzenie

Ta część zawiera informacje na temat zawodów prawniczych (opis, warunki dostępu do zawodu itp.).

Zarys systemu sądownictwa

W Luksemburgu sądy dzielą się na dwa typy: sądy powszechne i sądy administracyjne. Organizacja ta opiera się na kryterium charakteru sprawy.

Sądownictwo powszechne (*l'ordre judiciaire*) obejmuje trzy sądy pokoju (*Justices de Paix*), dwa sądy okręgowe (*Tribunaux d'arrondissement*), Sąd Najwyższy obejmujący Sąd Apelacyjny (*Cour d'appel*) oraz Sąd Kasacyjny (*Cour de cassation*). Sądy te co do zasady są właściwe w sprawach cywilnych, gospodarczych, karnych oraz z zakresu prawa pracy. Korpus sądownictwa powszechnego stanowią zarówno sędziowie (*magistrats du siège*), jak i prokuratorzy lub ich zastępcy (*magistrature debout*).

Sądownictwo administracyjne obejmuje jeden Sąd Administracyjny (Tribunal administratif) i jeden Trybunał Administracyjny (*Cour administrative*). Sądy te rozpoznają sprawy o charakterze administracyjnym i podatkowym (*impôts directs*).

Trybunał Konstytucyjny (*Cour constitutionnelle*) składa się z sędziów i prokuratorów będących członkami korpusu sądownictwa powszechnego oraz administracyjnego. Przeprowadza on kontrolę zgodności ustaw z konstytucją, która jest najważniejszą normą prawną w państwie.

Sędziowie i prokuratorzy

Istnieją dwie drogi umożliwiające dostęp do zawodu sędziego i prokuratora.

Rekrutacja w drodze konkursu

Rekrutacja przyszłych sędziów i prokuratorów, czyli asesorów sądowych i asesorów prokuratorskich (*attachés de justice*), odbywa się w drodze konkursu. Aby przystąpić do konkursu, należy spełnić następujące warunki:

1. posiadać obywatelstwo luksemburskie;
2. korzystać z pełni praw obywatelskich i politycznych oraz cieszyć się nieposzlakowaną opinią;
3. posiadać luksemburski dyplom ukończenia studiów prawniczych odpowiadający uznanemu dyplomowi studiów magisterskich lub dyplom ukończenia studiów prawniczych za granicą odpowiadający uznanemu dyplomowi studiów magisterskich nostryfikowany przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego w zakresie jego kompetencji wynikających ze znowelizowanej ustawy z dnia 18 czerwca 1969 r. w sprawie szkolnictwa wyższego i nostryfikacji zagranicznych tytułów i stopni naukowych uzyskanych na

uczelniah;

4. posiadać wystarczającą znajomość języka luksemburskiego, francuskiego i niemieckiego;
5. odbyć staż sądowy lub notarialny przez okres co najmniej dwunastu miesięcy;
6. być zdolnym do wykonywania zawodu pod względem fizycznym i psychicznym; warunki te podlegają weryfikacji na podstawie badań lekarskich i psychologicznych.

Konkurs organizuje komisja odpowiedzialna za rekrutację i szkolenie asesorów sądowych i prokuratorskich, złożona wyłącznie z sędziów i prokuratorów, dalej zwana „komisją”. Konkurs składa się z trzech zadań pisemnych, które dotyczą prawa cywilnego i postępowania cywilnego, prawa karnego i postępowania karnego, a także prawa administracyjnego i postępowania administracyjnego. Zadania te polegają zasadniczo na sporządzeniu projektu wyroku lub postanowienia. Aby pomyślnie zdać konkurs, kandydat musi uzyskać łącznie co najmniej trzy piąte punktów za wszystkie zadania oraz co najmniej połowę możliwych punktów za każde zadanie. Na podstawie ostatecznych ocen komisja sporządza ranking kandydatów. Rekrutacja odbywa się według kolejności w rankingu.

Rekrutacja na podstawie przedłożonych dokumentów

W tym przypadku chodzi o dodatkowy sposób prowadzenia rekrutacji, z którego korzysta się w przypadku niewyłonienia w drodze konkursu odpowiedniej liczby asesorów sądowych i asesorów prokuratorskich określanej corocznie przez Ministra Sprawiedliwości.

Aby móc przedstawić swoją kandydaturę, należy:

1. spełnić określone wymogi przewidziane na potrzeby przystąpienia do konkursu, a także w szczególności wymogi, o których mowa w podpunktach 1–4 oraz w podpunkcie 6;
2. posiadać dyplom ukończenia stażu sądowego;
3. wykonywać zawód adwokata łącznie od co najmniej pięciu lat.

Komisja zaprasza kandydatów na indywidualne rozmowy. W rozmowach uczestniczy specjalista z zakresu psychologii, który wydaje opinię z uzasadnieniem dotyczącą każdego kandydata. Do kryteriów wyboru kandydata należą wyniki egzaminów końcowych uzyskane po zakończeniu dodatkowego kursu prawa luksemburskiego oraz egzaminu końcowego po odbyciu stażu sądowego, doświadczenie zawodowe, ewentualne dodatkowe kwalifikacje, a także ewentualny dorobek naukowy. Wyboru kandydatów dokonuje komisja.

Konstytucja gwarantuje sędziom niezawisłość i niezależność od władzy politycznej. Są oni zatem nieusuwalni. Sędzia może zostać usunięty lub zawieszony w wykonywaniu swoich czynności tylko na podstawie wyroku. Sędziego można przenieść wyłącznie w drodze nowej nominacji i za jego zgodą. Jednakże w przypadku poważnych problemów zdrowotnych lub naganego zachowania może on zostać zawieszony, odwołany bądź przeniesiony na zasadach określonych w ustawie.

Funkcji sędziego i prokuratora nie można łączyć z funkcją członka rządu, mandatem posła, urzędem burmistrza, funkcją radnego, jakimkolwiek zatrudnieniem w instytucji publicznej lub prywatnej, funkcją notariusza, komornika, służbą wojskową i stanem duchownym, jak również z zawodem adwokata. Sędziowie i prokuratorzy są bezstronni i mają obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej. Ich wynagrodzenie jest określone w ustawie.

Więcej informacji można znaleźć na [stronie internetowej poświęconej zawodom sędziego i prokuratora](#) w portalu Ministerstwa Sprawiedliwości.

Adwokaci

Wykonywanie zawodu adwokata (*avocat*) określa znowelizowana ustawa z dnia 10 sierpnia 1991 r. o zawodzie adwokata.

Zawód adwokata jest zawodem wolnym i niezależnym. Zawód adwokata można wykonywać indywidualnie. Adwokaci mogą także zrzeszać się w podmioty o osobowości prawnej. Tylko adwokaci są uprawnieni do świadczenia pomocy prawnej lub reprezentowania stron, wszczynania postępowania w ich imieniu oraz występowania przed wszelkimi sądami, otrzymywania w toku sprawy pism sądowych i dokumentów w celu przedłożenia ich sądowi, sporządzania i podpisywania niezbędnych pism procesowych oraz prowadzenia sprawy aż do wydania wyroku.

Jedynie adwokaci mogą udzielać porad prawnych w sposób zorganizowany i za wynagrodzeniem, a także sporządzać dokumenty prywatne. Adwokaci reprezentują swoich klientów lub udzielają im porad prawnych również przed sądami międzynarodowymi, takimi jak Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejski Trybunał Praw Człowieka. Są oni zobowiązani do przestrzegania tajemnicy zawodowej – obowiązek ten ma charakter zasady porządku publicznego, a jego naruszenie podlega sankcji karnej.

Aby móc wykonywać zawód adwokata w Luksemburgu, należy uzyskać wpis na listę adwokatów Wielkiego Księstwa Luksemburga. Ta sama reguła dotyczy adwokatów europejskich zamierzających wykonywać w Luksemburgu swój zawód, do czego uprawnia ich tytuł zawodowy uzyskany w państwie pochodzenia.

Lista adwokatów (*ordre des avocats*) jest podzielona na sześć części:

Lista I: adwokaci uprawnieni do występowania przed sądami wyższej instancji (*avocat à la Cour*);

Lista II: adwokaci

Lista III: adwokaci honorowi (*avocats honoraires*);

Lista IV: adwokaci z Unii Europejskiej wykonujący zawód na podstawie tytułu zawodowego uzyskanego w państwie pochodzenia;

Lista V: osoby prawne zrzeszające adwokatów działające w charakterze adwokatów uprawnionych do występowania przed sądami wyższej instancji;

Lista VI: pozostałe osoby prawne zrzeszające adwokatów.

Aby uzyskać wpis na listę adwokatów w Luksemburgu, należy spełnić następujące wymogi:

- cieszyć się nieposzlakowaną opinią;
- wykazać, że zostały spełnione warunki przyjęcia na staż sądowy lub że złożony został odpowiedni egzamin przewidziany dla adwokatów z innych państw członkowskich Unii Europejskiej na mocy zmienionej ustawy z dnia 10 sierpnia 1991 r., która w odniesieniu do zawodu adwokata określa ogólny system uznawania dyplomów studiów wyższych kierunkowych trwających nie krócej niż trzy lata, lub wykazać, że zostały spełnione warunki wymagane do dokonania wpisu na listę adwokatów wykonujących zawód w Wielkim Księstwie Luksemburga na podstawie tytułu zawodowego uzyskanego w państwie pochodzenia, stosownie do przepisów zmienionej ustawy z dnia 13 listopada 2002 r., dokonującej transpozycji do prawa luksemburskiego dyrektywy 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mającej na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w państwie członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych; a także wykazać, że włada się językiem ustawodawstwa oraz językami administracyjnymi i sądowymi w rozumieniu ustawy z dnia 24 lutego 1984 r. o systemie języków;
- posiadać obywatelstwo luksemburskie lub być obywatelem jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej;
- władać językiem ustawodawstwa oraz językami administracyjnymi i sądowymi w rozumieniu ustawy z dnia 24 lutego 1984 r. o systemie języków, bez uszczerbku dla przepisów art. 31 ust. 1 znowelizowanej ustawy z dnia 10 sierpnia 1991 r. W przypadku języka luksemburskiego i niemieckiego należy osiągnąć poziom B2 europejskiego systemu opisu kształcenia językowego w zakresie słuchania i poziom B1 w zakresie mówienia, a w przypadku języka niemieckiego poziom B2 w zakresie czytania. W przypadku języka francuskiego wymagany jest poziom B2 europejskiego systemu opisu zarówno w zakresie rozumienia, jak i pisanie oraz mówienia.

W drodze odstępstwa od poprzedniego akapitu adwokaci europejscy, o których mowa w art. 10 dyrektywy 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mającej na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w państwie członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych, w chwili wpisu na listę I muszą władać językiem ustawodawstwa w rozumieniu ustawy z dnia 24 lutego 1984 r. o systemie języków w zakresie, w jakim ich działalność zawodowa jest ograniczona do czynności, które nie wymagają znajomości pozostałych języków określonych w tej ustawie. Wymagany poziom znajomości języka odpowiada poziomowi wskazanemu w poprzednim akapicie.

Kilka wyjaśnień dotyczących wymogów językowych:

Adwokaci indywidualni wpisani na listę muszą władać językiem ustawodawstwa w rozumieniu ustawy z dnia 24

lutego 1984 r. o systemie języków, a także wszystkimi pozostałymi językami koniecznymi do wykonywania zawodu, bez uszczerbku dla informacji podanych powyżej.

Adwokaci wpisani na listę II także muszą władać językami administracyjnymi i sądowymi Wielkiego Księstwa Luksemburga niezbędnymi do wypełniania obowiązków wynikających ze stażu sądowego.

Adwokat, który przyjmie sprawę, musi posiadać niezbędne kwalifikacje zawodowe i kompetencje językowe pod rygorem sankcji dyscyplinarnych.

Rada Adwokacka, po zasięgnięciu opinii ministra sprawiedliwości oraz po stwierdzeniu istnienia wzajemności w państwie niebędącym członkiem Unii Europejskiej, którego obywatelem jest kandydat do zawodu adwokata, może zwolnić go od wymogu posiadania obywatelstwa. Te same zasady odnoszą się do kandydatów o statusie uchodźcy politycznego mających prawo do azylu w Wielkim Księstwie Luksemburga.

Do posługiwania się tytułem *avocat à la Cour* uprawnieni są wyłącznie adwokaci wpisani na listę I. Aby zostać wpisanym na tę listę, należy:

- odbyć dwuletni staż sądowy i zdać egzamin po jego ukończeniu jako adwokat wpisany na listę II; albo
- zdać egzamin przewidziany dla adwokatów z innych państw członkowskich Unii Europejskiej na mocy znowelizowanej ustawy z dnia 10 sierpnia 1991 r., która w odniesieniu do zawodu adwokata określa ogólny system uznawania dyplomów studiów wyższych kierunkowych trwających nie krócej niż trzy lata; albo
- wykazać, że kandydat jako adwokat europejski, który otrzymał prawo wykonywania zawodu na podstawie tytułu zawodowego uzyskanego w państwie pochodzenia, stale wykonywał zawód w Luksemburgu przez okres co najmniej trzech lat, zajmując się prawem luksemburskim, w tym prawem Unii Europejskiej, lub że jest on objęty art. 9 ust. 2 zmienionej ustawy dnia 13 listopada 2002 r. dokonującej transpozycji do prawa luksemburskiego dyrektywy 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mającej na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w państwie członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych.

Wyłącznie adwokaci uprawnieni do występowania przed sądami wyższej instancji mogą dokonywać czynności, dla których ustawa i rozporządzenia ustanawiają przymus adwokacki (to znaczy reprezentować strony przed Trybunałem Konstytucyjnym, sądami administracyjnymi, Sądem Najwyższym oraz sądami okręgowymi orzekającymi w sprawach cywilnych), podejmować w imieniu stron decyzje procesowe, otrzymywać przeznaczone dla stron pisma procesowe i dokumenty w celu przedłożenia ich sądowi, podpisywać pisma procesowe oraz prowadzić sprawę aż do uzyskania wyroku.

Adwokaci wpisani na listę II oraz adwokaci europejscy, którzy uzyskali prawo wykonywania zawodu na podstawie tytułu zawodowego uzyskanego w państwie pochodzenia wpisani na listę IV, mogą dokonywać tych czynności tylko wówczas, gdy towarzyszy im adwokat uprawniony do występowania przed sądami wyższej instancji, wpisany na listę I. Ponieważ nie ma ograniczeń w reprezentowaniu stron przed sądami, przed którymi nie występuje przymus adwokacki, adwokaci wpisani na listy II i IV mogą tam reprezentować strony bez asysty adwokata uprawnionego do występowania przed sądami wyższej instancji.

Dostęp do kształcenia adwokackiego, o którym mowa w rozporządzeniu Wielkiego Księcia z dnia 10 czerwca 2009 r. w sprawie organizacji stażu sądowego i regulującego dostęp do zawodu notariusza, polega na odbyciu stażu zawodowego obejmującego cykl szkoleń dodatkowych z zakresu prawa luksemburskiego oraz, po jego zakończeniu, stażu praktycznego.

Po uzyskaniu świadectwa ukończenia szkolenia dodatkowego z zakresu prawa luksemburskiego stażyści zostają wpisani na listę II jednej z izb adwokackich Luksemburga.

Staż sądowy rozpoczyna się nauką wykonywania zawodu adwokata. Studia uniwersyteckie umożliwiają stażyście zdobycie pogłębionej znajomości prawa, a cykl szkoleń dodatkowych z zakresu prawa luksemburskiego uzupełnia tę wiedzę poprzez naukę o specyficznych regulacjach prawa luksemburskiego. W okresie odbywania stażu sądowego szczególny nacisk kładzie się na naukę wykonywania zawodu adwokata, zarówno poprzez wykonywanie czynności adwokata pod opieką patrona stażu, jak i w wyniku uczestniczenia w szkoleniach, których przedmiotem jest właśnie nauka wykonywania zawodu.

Staż praktyczny trwa co najmniej dwa lata i kończy się egzaminem. Po uzyskaniu pozytywnego wyniku kandydat uzyskuje tytuł *avocat à la Cour* i zostaje wpisany na listę I.

Na usprawiedliwiony okolicznościami i uzasadniony wniosek komisja pilotażowa (*Comité de pilotage*) może zezwolić stażystę na odbycie stażu w kancelarii adwokackiej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej; okres ten nie może być krótszy niż trzy miesiące i nie może przekraczać sześciu miesięcy. Po uzyskaniu właściwego zezwolenia czas ten jest wliczany do okresu stażu sądowego.

Adwokaci są zrzeszeni w izbie, która jest korporacją niezależną od władz publicznych oraz sądownictwa i prokuratury. Istnieje Izba Adwokacka w Luksemburgu oraz Izba Adwokacka w Diekirch. Każda z nich ma osobowość prawną. W skład każdej izby adwokackiej wchodzi: zgromadzenie, rada, dziekan oraz, dla całego samorządu zawodowego, Rada Dyscyplinarna i Rada Administracyjna.

Więcej informacji można znaleźć na [stronie internetowej poświęconej zawodowi adwokata](#) w portalu Ministerstwa Sprawiedliwości.

Notariusze

Liczba notariuszy jest określana rozporządzeniem wielkksiążęcym na podstawie art. 13 znowelizowanej ustawy z dnia 9 grudnia 1976 r. w sprawie organizacji notariatu. Obecnie liczba notariuszy w całym kraju wynosi 36.

Notariusze są funkcjonariuszami publicznymi powołanymi do sporządzania wszelkiego rodzaju aktów i umów, którym strony zamierzają nadać charakter dokumentu autentycznego, w związku z czynnościami władz publicznych, oraz opatrywania ich datą pewną, przechowywania w depozycie, a także wydawania odpisów i tytułów egzekucyjnych.

Notariusze nie mogą ani samodzielnie, pośrednio lub bezpośrednio, ani poprzez podstawioną osobę: prowadzić działalności gospodarczej; być członkiem zarządu, komplementariuszem, syndykiem lub likwidatorem spółki prawa handlowego bądź zakładu przemysłowego albo handlowego; zasiadać w zarządzie lub radzie nadzorczej spółek, przedsiębiorstw lub oddziałów, których przedmiotem działalności jest kupno, sprzedaż, podział lub budowa nieruchomości, albo też być w jakikolwiek sposób powiązany z tymi podmiotami; mieć z wymienionymi wyżej spółkami, przedsiębiorstwami lub oddziałami stałe relacje, które mogłyby stanowić przeszkodę w swobodnym wyborze notariusza przez strony; dokonywać w sposób regularny operacji bankowych, dyskontowania lub działalności maklerskiej albo inwestować na giełdzie, z wyjątkiem operacji dyskontowych prowadzonych w związku z dokonywaniem czynności urzędowych; przyjmować depozytów pieniężnych, z wyjątkiem depozytów, które byłyby ustanawiane w celu dokonania czynności urzędowych lub w związku z nimi bądź w związku z likwidacją spadku; wykonywać czynności urzędowych w jakiegokolwiek sprawie, w której mieliby interes; posługiwać się innymi osobami w celu dokonania czynności, których nie mogą dokonać bezpośrednio; korzystać na jakiegokolwiek podstawie z usług agentów biznesowych lub agentów nieruchomości.

Zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego akty notarialne mają moc dokumentu urzędowego; są one tytułami egzekucyjnymi, jeżeli zostanie im nadana klauzula wykonalności. Przy sporządzaniu aktów notarialnych notariusze są zobowiązani do posługiwania się językiem francuskim lub niemieckim w zależności od wyboru dokonanego przez strony.

Notariusze wykonują czynności na obszarze całego kraju. Poprzez wykonywanie swoich funkcji biorą oni udział w sprawowaniu władzy publicznej.

Izba Notarialna (*Chambre des Notaires*) składa się z siedmiu członków wybranych spośród notariuszy z całego kraju przez Zgromadzenie Ogólne Notariuszy (*assemblée générale des notaires*).

Poza prerogatywami przyznanymi Izbie Notarialnej na mocy ustaw i rozporządzeń ma ona w szczególności następujące kompetencje:

- utrzymywanie dyscypliny wśród notariuszy i sprawowanie władzy dyscyplinarnej poprzez radę dyscyplinarną; zapobieganie sporom lub sprawowanie funkcji rozjemczej w przypadku wszelkich sporów między notariuszami, a w sytuacji, gdy nie uda się uzyskać zgody, wyrażanie swojego stanowiska w drodze opinii;
- sprawowanie funkcji rozjemczej w odniesieniu do wszelkich sporów między notariuszami a osobami

trzecimi;

- wyrażanie swojego stanowiska w przypadkach trudności związanych z honorariami, wynagrodzeniami, poborami, kosztami i wydatkami notariuszy, jak również we wszystkich sprawach z tego zakresu wytoczonych przed sąd cywilny;
- przyjmowanie do depozytu oryginałów aktów notarialnych; kontrolowanie ksiąg rachunkowych prowadzonych przez notariuszy;
- reprezentowanie notariuszy Wielkiego Księstwa w sprawach dotyczących obrony praw i interesów samorządu zawodowego.

W skład Rady Dyscyplinarnej wchodzi: prezes Sądu Okręgowego w Luksemburgu lub sędzia, który go zastępuje – jako przewodniczący, oraz czterech członków Izby Notarialnej wyznaczonych według kryterium stażu zawodowego notariusza.

Rada Dyscyplinarna sprawuje władzę dyscyplinarną nad ogółem notariuszy w przypadku: naruszenia przepisów ustawowych i wykonawczych dotyczących wykonywania zawodu; uchybień i zaniedbań zawodowych; działań nietaktownych i uwłaczających godności, honorowi i etyce zawodu notariusza. Uprawnienie to jest niezależne od postępowania sądowego, które może zostać wszczęte z powodu tych samych czynów. Decyzje Rady Dyscyplinarnej podlegają zaskarżeniu w drodze środka zaskarżenia wniesionego zarówno przez obwinionego notariusza, jak i przez prokuratora generalnego. Środki zaskarżenia wnoszą się do Izby Cywilnej Sądu Najwyższego. Orzeczenie wydane przez ten sąd jest ostateczne.

Aby uzyskać prawo do wykonywania zawodu notariusza, należy:

- posiadać obywatelstwo luksemburskie lub być obywatelem jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej;
- korzystać z pełni praw obywatelskich i politycznych;
- mieć ukończone 25 lat i uzyskać dyplom kandydata na notariusza stosownie do wymogów ustawodawstwa luksemburskiego (system aktualnie obowiązujący) albo [świadectwo ukończenia stażu](#) wymagane do wykonywania zawodu notariusza (system poprzednio obowiązujący);
- władać językiem ustawodawstwa oraz językami administracyjnymi i sądowymi w rozumieniu ustawy z dnia 24 lutego 1984 r. o systemie języków.

Więcej informacji można znaleźć na [stronie internetowej poświęconej zawodowi notariusza](#) w portalu Ministerstwa Sprawiedliwości.

Inne zawody prawnicze

Komornicy sądowi (*huissiers de justice*)

Komornik sądowy jest urzędnikiem ministerialnym mającym wyłączną kompetencję do:

- doręczania dokumentów i pism procesowych oraz dokonywania doręczeń przewidzianych w przepisach ustaw i rozporządzeń, jeżeli sposób zawiadamiania nie został określony w ustawie;
- prowadzenia postępowania egzekucyjnego w celu wykonania orzeczeń sądowych oraz innych tytułów wykonawczych.

Komornik sądowy może prowadzić postępowanie zmierzające do:

- uzyskania zapłaty wszelkich wierzytelności w drodze dobrowolnego uregulowania długu lub w wyniku postępowania sądowego. Prerogatywa ta obejmuje uprawnienie do podpisywania w imieniu wierzycieli wniosków zmierzających do uzyskania nakazu zapłaty lub zajęcia świadczeń okresowych;
- dokonywania szacunkowej wyceny i publicznej sprzedaży ruchomości, wartości majątkowych oraz zbiorów, przy zastosowaniu odpowiednich ustaw i rozporządzeń.

Może on zostać wyznaczony przez sąd do sporządzenia:

- stwierdzeń stanu faktycznego, jednak bez wyrażania w jakikolwiek sposób opinii co do skutków faktycznych lub prawnych, które mogą z tego stanu wynikać;
- stwierdzeń o takim samym charakterze na wniosek osób trzecich; zarówno w jednym, jak i w drugim

przypadku powstaje domniemanie prawdziwości stwierdzonego stanu faktycznego, chyba że zostanie przeprowadzony dowód przeciwny.

Stawki opłat za czynności komorników sądowych ustalane są rozporządzeniem wielkksiążęcym.

Izba Komornicza (Chambre des huissiers de justice) reprezentuje przedstawicieli tego zawodu na szczeblu krajowym. Izbę zarządza Rada składająca się z trzech członków, tj. przewodniczącego, sekretarza i skarbnika. Przewodniczący reprezentuje Izbę Komorniczą w postępowaniach sądowych i pozasądowych.

Więcej informacji można znaleźć na [stronie internetowej poświęconej zawodowi komornika](#) w portalu Ministerstwa Sprawiedliwości.

Sekretarze

Główny sekretarz kieruje pracą sekretariatu i zarządza jego personelem. Do zadań administracyjnych głównego sekretarza należy w szczególności doręczanie dokumentów adwokatom i osobom fizycznym (chodzi np. o zaświadczenie potwierdzające rozwód w celu ich wykorzystania za granicą), wydawanie odpisów z akt sprawy, przyjmowanie składanych testamentów holograficznych, przyjmowanie przyrzeczenia od sekretarzy, przygotowywanie zgromadzeń ogólnych, prowadzenie statystyk i nadzór nad archiwami. Główny sekretarz przyjmuje również skargi dotyczące braku bezstronności sędziego.

Zadaniem sekretarzy jest wspieranie sędziego w wykonywaniu przez niego czynności, tzn. podczas rozpraw, wysłuchania stron, czynności wyjaśniających, wizji lokalnych, autopsji, sporządzania spisów majątku w postępowaniu upadłościowym, redagowania orzeczeń oraz wysłuchania osób znajdujących się pod opieką lub kuratelą. Sędzia nie może wykonywać czynności urzędowych bez udziału sekretarza.

Zadania sekretarzy zostały wskazane w art. 78 i następnym znowelizowanej ustawy z dnia 7 marca 1980 r. o organizacji wymiaru sprawiedliwości.

Dostęp do zawodu reguluje znowelizowana ustawa z 16 kwietnia 1979 r. ustanawiająca [regulamin ogólny urzędników służby cywilnej](#).

Powiązane strony

[Ministerstwo Sprawiedliwości](#)

Ostatnia aktualizacja: 20/04/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.